

Bilag til bet. o. lovf. om dagpenge ved sygdom eller fødsel m. m.

De tre former for afgifter (til egentlig sygeforsikring, til grundsygepenge og til tillægssygepenge) skal hver for sig fastsættes således, at de sammen med de øvrige indtægter, der vedrører vedkommende del af forsikringen, er tilstrækkelige til at dække forsikringskassens udgifter til vedkommende del af forsikringen samt til administration og nødvendig fondsdannelse.

Afgiften til grundsygepenge skal være af samme størrelse for alle medlemmer af en forsikringskasse. Den forsikredes afgift til denne del af forsikringen, tilligemed afgiften til den egentlige sygeforsikring, kan ikke overstige en tiendedel af hans statskattelig indkomst.

Alle personer, som er placeret i samme sygepengeklasse i en forsikringskasse, skal svare samme afgift for tillægssygepenge, såfremt klasseplaceringen grundes på indtægt som lønmodtager. For så vidt angår den del af tillægssygepengene, der svarer til indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, skal afgiften være den samme for alle forsikrede i en kasse, som har ret til samme sygepengebeløb, og for hvem der gælder den samme karenstid. Forskellen i afgiften for lønmodtagere og for selvstændige erhvervsdrivende skyldes, at arbejdsgiverne svarer bidrag til de ansattes tillægssygepenge, jfr. herom nedenfor.

Sygeforsikringsafgiften opkræves af skattemyndighederne sammen med slutskatten. Afgiften fremtræder for den forsikrede som en samlet afgift. Ved beregningen af den foreløbige skat (kildeskatten) skal skattemyndighederne søge at udregne beløbet så nær slutskatten som muligt, og myndighederne skal tage i betragtning, at der i slutskatten indgår (bl. a.) sygeforsikringsafgift.

Arbejdsgivernes afgift til sygeforsikringen

udgør 3,1 pct. af den løn, som arbejdsgiveren har udbetalt til de ansatte i afgiftsåret. Ved beregningen af afgiften skal der dog ikke tages hensyn til lønnen til ansatte, hvis løn i løbet af afgiftsåret ikke har oversteget 300 kr. Den del af den ansattes løn, der overstiger $7\frac{1}{2}$ gange det basisbeløb, der var gældende ved årets begyndelse, skal heller ikke tages i betragtning. (Basisbeløbet udgjorde pr. 1. januar 1972 7.100 kr.). Endelig skal der som hovedregel ses bort fra løn udbetalt til personer, der ikke er obligatorisk forsikret i henhold til loven om ulykkesforsikring. — Af arbejdsgivernes afgift skal 10/31 anvendes til nedbringelse af forsikringskassernes udgifter til den egentlige sygeforsikring; medens resten skal anvendes til dækning af kassernes udgifter til de tillægssygepenge, der vedrører indtægt fra ansættelsesforhold. Arbejdsgiverafgiften beregnes af riksforsikringsverket og opkræves normalt også af dette. Arbejdsgiverne skal til brug for riksforsikringsverkets beregning af afgiften indgive oplysning om størrelsen af den udbetalte løn. Afgiftsberegningen og opkrævningen sker sammen med afgiften til forsikringen for tillægspension.

Staten yder et tilskud på 55 pct. af kassernes udgifter bl. a. til grundsygepenge og børnetillæg.

14. Sygeforsikringen, herunder sygepengeforsikringen, administreres lokalt af 26 almindelige forsikringskasser; een i hver landstingskommune og een i hver af kommunerne Malmö og Göteborg. Forsikringskassernes afgørelser kan indbringes for riksforsikringsverket som tillige udøver tilsyn med kasserne. Riksforsikringsverkets afgørelser kan indbringes for Kungl. Forsikringsdomstolen, hvis afgørelse er endelig.